

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายวิรุฬห์ แสงเทียน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๗/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๔๔/๒๕๖๓

วันที่ ๑๒ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้อง
คณะกรรมการสรรหากรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

มติของคณะกรรมการสรรหากรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ตัดสิทธิผู้ร้องเรียนทั้งสองในการเข้ารับการสรรหาเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เนื่องจากเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ (๑๘) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ หรือไม่ และมีเหตุเพิกถอนมติดังกล่าวกับคืนสิทธิแก่ผู้ร้องเรียนทั้งสอง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ซึ่งมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” วรรคสอง บัญญัติว่า “ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน” วรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” วรรคสี่ บัญญัติว่า “มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือ

ผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม” และวรรคห้า บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐ ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม”

สำหรับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีเหตุผลในการประกาศใช้บังคับตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ว่า “โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๓๐ (๑๐) มาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๔๗ และ มาตรา ๒๖๗ บัญญัติให้มีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อกำหนดคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม การสรรหา การพ้นจากตำแหน่ง หน้าที่ และอำนาจ ตลอดจนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล ความเห็น และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องที่จะใช้ประกอบการพิจารณาและดำเนินการตามหน้าที่และ อำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามเป้าหมาย ...” โดยมาตรา ๑๐ บัญญัติลักษณะต้องห้ามดำรงตำแหน่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไว้ว่า “กรรมการต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ ... (๑๘) เป็นหรือเคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง หรือสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นในระยะสิบปีก่อนเข้ารับ การสรรหา” เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีหน้าที่และอำนาจที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ ตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนทุกกรณีที่เกิดจากการละเมิดจากหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนซึ่งอาจ เกิดจากการทำหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง หรือสมาชิกสภา ท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น หรือเคยเป็นผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวแล้วเป็นต้น การมาดำรงตำแหน่ง กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติย่อมเสี่ยงต่อการปฏิบัติหน้าที่ไปในทางที่อาจเอื้อประโยชน์แก่ฝ่าย การเมืองที่ตนเคยดำรงตำแหน่งนั้นก็ได้ บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวจึงเป็นหลักประกัน ว่าบุคคลที่ดำรงตำแหน่งกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความมีอิสระ ซื่อสัตย์สุจริต และเป็นการป้องกันการขัดกันแห่งผลประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่ภายในองค์กรดังกล่าว อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวมิได้เป็นบทบัญญัติที่เด็ดขาด แต่กำหนดกรอบระยะเวลา ที่ต้องห้ามกรณีที่ “เคยเป็น” สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง หรือ สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นไว้ในระยะสิบปีก่อนเข้ารับการสรรหาเพื่อมิให้มีความเคร่งครัดและ กระทบสิทธิของบุคคลเกินจำเป็น

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในคดีนี้ก่อนว่า สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๖ วรรคสอง และรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๓ ถือเป็นหรือเคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาอันเป็นลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ (๑๘) หรือไม่

เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๖ บัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติแห่งชาติประกอบด้วยสมาชิกจำนวนไม่เกินสองร้อยห้าสิบคนทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลบัญญัติให้ในระหว่างที่ยังไม่มีสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญนี้ ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติที่ตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ยังคงทำหน้าที่รัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาต่อไป และให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา ตามลำดับ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ และให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติและสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติสิ้นสุดลงในวันก่อนวันเรียกประชุมรัฐสภาครั้งแรกภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปที่จัดขึ้นตามรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งบทเฉพาะกาลดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ยกเว้นเนื้อหาในรัฐธรรมนูญ อันจำเป็นต้องมีเพื่อแก้ไขปัญหาในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับก่อนกับฉบับปัจจุบัน เพื่อให้การบังคับใช้รัฐธรรมนูญเป็นไปอย่างราบรื่นและเหมาะสมกับสภาพบ้านเมืองในระยะเริ่มแรก รวมทั้งเพื่อให้องค์กรนั้น สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีให้เกิดช่องว่างอันจะส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องหยุดชะงัก จนกว่ากลไกที่กำหนดขึ้นใหม่หรือใช้บังคับนั้นมีความพร้อมหรือสามารถดำเนินการได้ แล้วแต่กรณี การที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ บัญญัติให้มีสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นเพียงชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งในขณะที่ไม่มีสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาเท่านั้น เมื่อมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ใช้บังคับ มาตรา ๒๖๓ จึงบัญญัติให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติยังคงทำหน้าที่ดังกล่าว โดยให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติขณะนั้นทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาจนถึงก่อนวันเรียกประชุมรัฐสภาครั้งแรกภายหลังการเลือกตั้งทั่วไป เพื่อให้ภารกิจด้านนิติบัญญัติดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ไม่หยุดชะงักลง จนกว่ากลไกที่กำหนดขึ้นใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มีความพร้อมหรือดำเนินการได้ ถ้อยคำของมาตรา ๒๖๓ วรรคหนึ่ง ที่ว่า “... ทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา ...” ย่อมหมายความว่า ให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ “ทำหน้าที่เป็น” สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ อันเป็นบทยกเว้นเนื้อหาในรัฐธรรมนูญที่จำเป็นต้องมีขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับก่อนกับฉบับปัจจุบัน เพื่อรองรับให้สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภาไปพลางก่อน ในระหว่างที่ยังไม่เรียกประชุมรัฐสภาครั้งแรกภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปที่จัดขึ้นตามรัฐธรรมนูญ เพื่อให้การทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติและหน้าที่อื่นซึ่งเป็นหน้าที่และอำนาจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภามาตรฐานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ เป็นไปอย่างต่อเนื่องไม่สะดุดหยุดลง ยิ่งไปกว่านั้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๒ บัญญัติว่า “บุคคลผู้เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภา ... จะเป็นรัฐมนตรีหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมิได้ ...” โดยมาตรา ๒๖๓ วรรคสาม บัญญัติว่า “มิให้นำมาตรา ๑๑๒ มาใช้บังคับแก่การดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ” เช่นนี้ การจะเป็นรัฐมนตรีของบุคคลผู้เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามมาตราทั้งสองจึงแตกต่างกัน โดยมาตรา ๒๖๓ วรรคสี่ บัญญัติว่า “บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่ห้ามมิให้บุคคลดำรงตำแหน่งทางการเมือง มิให้นำมาใช้บังคับแก่การดำรงตำแหน่ง ... หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามมาตรา” และมาตรา ๒๖๓ วรรคเจ็ด บัญญัติว่า “เมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรก ภายหลัง ... สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติจะสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมิได้ เว้นแต่จะได้พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติภายในเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้” ตามมาตรานี้จะเห็นได้ว่า การจะสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไปครั้งแรกของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติมีข้อจำกัดที่ต้องพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติภายในเก้าสิบวันด้วย ส่วนผู้ที่ไม่เคยเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาไม่มีข้อห้ามตามมาตรา นี้ ดังนั้นหากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ถือเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลใดที่รัฐธรรมนูญจะกำหนดเงื่อนไขในการเข้าสู่ตำแหน่งอื่นของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติไว้แตกต่างกัน ประกอบกับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติมีที่มาโดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่าง ๆ ซึ่งได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งจากคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติให้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่นิติบัญญัติ คือ ทำหน้าที่ในการตรากฎหมาย แก้ไขเพิ่มเติมและปรับปรุงกฎหมาย แก้ไขรัฐธรรมนูญ แตกต่างจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งและมาจากบัญชีรายชื่อสมาชิกวุฒิสภาชุดแรกมาจากการสรรหาและแต่งตั้งโดยคณะกรรมการการเลือกตั้ง โดยคณะกรรมการสรรหาสมาชิกวุฒิสภา หรือโดยคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติ แล้วแต่กรณี นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๖ ให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และรัฐสภา หาได้บัญญัติให้เป็นสภาผู้แทนราษฎรหรือให้เป็นวุฒิสภาไม่ ทั้งคำว่าทำหน้าที่ ก็หมายถึงกิจที่จะทำด้วยความรับผิดชอบในฐานะสภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา และ

รัฐสภา ไม่ได้มีความหมายว่าเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาแต่อย่างใด ดังนั้น สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติจึงมิได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา การที่ผู้ร้องเรียน ทั้งสองแม่เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๓ วรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นหรือเคยเป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาแต่อย่างใด ผู้ร้องเรียนทั้งสองจึงไม่เป็นผู้มีลักษณะต้องห้าม ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ (๑๘) ดังนั้น มติของผู้ถูกร้องที่ตัดสิทธิผู้ร้องเรียนทั้งสองในการเข้ารับการสรรหาเป็น กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามที่ผู้ร้องอ้าง จึงขัดต่อหลักความเสมอภาคและเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ที่ผู้ถูกร้องวินิจฉัยการเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติของผู้ร้องเรียนทั้งสองว่า เป็นหรือเคยเป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาในระยะสิบปีก่อนเข้ารับการสรรหาอันมีลักษณะต้องห้าม ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ (๑๘) และมีมติตัดสิทธิผู้ร้องเรียนทั้งสองในการเข้ารับการสรรหาเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ มติดังกล่าวของผู้ถูกร้องจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า มีเหตุเพิกถอนมติดังกล่าวกับคืบสิทธิแก่ผู้ร้องเรียนทั้งสอง หรือไม่

เห็นว่า เมื่อวินิจฉัยไว้แล้วว่า มติของผู้ถูกร้องที่ตัดสิทธิผู้ร้องเรียนทั้งสองในการเข้ารับการสรรหา เป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสามแล้ว มติดังกล่าวซึ่งเป็นการกระทำของผู้ถูกร้องย่อมเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง โดยนับตั้งแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญอ่านคำวินิจฉัยให้คู่กรณีฟังโดยชอบตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้ คำวินิจฉัยมีผลในวันอ่าน คือ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ประกอบกับไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติ ยกเว้นให้มีผลเป็นอย่างอื่น การขอให้เพิกถอนมติดังกล่าวพร้อมกับคืบสิทธิของผู้ร้องเรียนทั้งสองในการ เป็นผู้สมัครเข้ารับการสรรหาเป็นบุคคลผู้สมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมีผลเท่ากับเป็นการขอให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีผลย้อนไปจนถึงวันที่ผู้ถูกร้องมีมติตัดสิทธิ ผู้ร้องเรียนทั้งสองในการเข้ารับการสรรหาเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติซึ่งไม่อาจกระทำได้ ให้ยกคำขอส่วนนี้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า มติของผู้ถูกร้องที่ตัดสิทธิผู้ร้องเรียนทั้งสองในการ เข้ารับการสรรหาเป็นกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เนื่องจากเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ (๑๘) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มติดังกล่าวซึ่งเป็นการกระทำของผู้ถูกร้องจึงใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญอ่านคำวินิจฉัยให้คู่กรณีฟังโดยชอบตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติให้คำวินิจฉัยมีผลในวันอ่าน คือ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ส่วนคำขออื่นให้ยก

๑/พพ 11/11พ-๖
(นายจิรพงศ์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ